

niedziela

głos z Torunia

NR 19 (960) • J • ROK LVI • 12 V 2013 • TORUŃ

W NUMERZE:

1. Festiwal Piosenki Religijnej –
Chełmno 2013

Kościół i katolicy w Meksyku – film
„Cristiada”

TEMAT TYGODNIA

Wpatrywać się w niebo

Chrystus po zmartwychwstaniu przez 40 dni ukazywał się uczniom i mówił o królestwie Bożym, zapewniał, że żyje, rozmawiał z nimi z miłością, napełniał pokojem, obiecał im, że otrzymają moc Ducha Świętego i staną się świadkami Pana aż po krańce ziemi, a czterdziestego dnia na ich oczach został wzięty do nieba (por. Dz 1, 9-11, Mk 16, 19).

Wniebowstąpienie jest ostatecznym wywyższeniem Jezusa, a dla nas gwarancją wyniesienia do chwały ludzkiej natury. Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego przypomina tę wielką tajemnicę, umacnia naszą wiarę, nadzieję i miłość, zwraca uwagę nie tylko na ludzką grzeszność, małość i słabość, lecz przede wszystkim na wspaniałość dzieła odkupienia. Dzięki łasce już teraz mamy udział w tej rzeczywistości, gdy jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem, a to dokonuje się przez sakramenty – chrztu, pojednania i pokuty oraz Eucharystii. Temat Wniebowstąpienia podejmujemy na łamach „Głosu z Torunia” i przypominamy m.in. słowa Benedykta XVI: „Jesteśmy wezwani, by stojąc na ziemi, wpatrywać się w niebo – kierować uwagę, myśl i serce w stronę niepojętej tajemnicy Boga. By patrzeć w kierunku rzeczywistości Bożej, do której od stworzenia powołany jest człowiek. W niej kryje się ostateczny sens naszego życia”.

O sile wiary, która nie lęka się o doczesne życie, która publicznie głosi, że Chrystus jest jedynym Królem, która przebacza, opowiada film „Cristiada”. Opisuje on historię prześladowań katolików w Meksyku. W Roku Wiary prezentujemy więc zarys bolesnej historii Kościoła w tym kraju. To odważne świadectwo chrześcijan i ich wierność Bogu do końca przypomina nam, katolikom, że mamy być uczniami Chrystusa, a nie jedynie teoretykami wiary, to znaczy mamy być przejrzystymi świadkami Jezusa w świecie. A źródłem męstwa jest wpatrywanie się w niebo, powierzenie Panu całego życia, by On stawał się miłością naszego istnienia.

Beata Pieczykura

WIERZĘ W JEZUSA CHRYSTUSA, KTÓRY WSTĄPIŁ DO NIEBA

czytaj na str. IV-V

Koncert chórów kościelnych

Grudziądz

14 kwietnia odbył się 26. Koncert Chórów Kościelnych Rejonu Grudziądzkiego z udziałem siedmiu chórów z Grudziądza oraz chórów: „Adalbertus” ze Starogardu Gdańskiego, z Chełmna i Warlubia. Spotkanie miało miejsce w parafii pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Grudziądzu. Przyświecały mu słowa bł. Jana Pawła II, który wielokrotnie przypominał, że trzeba poznawać Jezusa, kochać Go i naśladować, bo tylko z Jezusem można wygrać to jedyne życie, które dał nam Bóg.

Rok Wiary ma być szczególnie czasem łaski, walki duchowej, w której wiara jest tarczą. Trzeba bowiem, by wiara była wyznawana, przemysłana, przeżywana, przemodlona i wyśpiewana. Chórzysci prosili zmartwychwstałego Zbawiciela, aby umocnił ich wiarę i zapalił serca swoją miłością. Modlili się także za przyczyną Matki Najświętszej o szacunek dla ludzkiego życia i jego świętość, miłość do Ojczyzny i Kościoła, w intencjach papieża Franciszka oraz za biskupów i kapłanów.

Muzyczne spotkanie rozpoczęło się próbą zjednoczonych chórów. Koncelebrowanej Mszy św. prze-

wodniczył ks. kan. Feliks Wnuk-Lipiński. Słowo Boże wygłosił ks. kan. dr Mariusz Klimek. Na zakończenie Mszy św. głos zabrał ks. prof. Edward Hinz z Pelplina, który jest pomysłodawcą koncertu chórów kościelnych. Wierni modlili się w intencji zmarłych kapłanów, organistów, chórzystów i wspierających chórów.

Po Mszy św. nastąpiła część koncertowa. Chóry wystąpiły w losowej kolejności: chór „Canto Fermo” z parafii pw. św. Józefa w Grudziądzu-Mniszku pod dykcją Barbary Małkiewicz, zjednoczone chóry z parafii pw. św. Maksymiliana w Grudziądzu pod dykcją Adama Szynkiewicza, chór „Dzwon” z parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Grudziądzu pod dykcją Józefa Mosakowskiego, chór św. Cecylii z parafii pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Grudziądzu pod dykcją Romana Dunajskiego, chór „Tibi Mariae” z parafii pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Grudziądzu pod dykcją Małgorzaty Gołuskiej-Michny, chór „Kolegiata” z parafii pw. św. Mikołaja w Grudziądzu pod dykcją Marka Mateckiego, chór „Sursum Corda” z parafii

pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Grudziądzu pod dykcją Krzysztofa Czechowskiego, chór „Adalbertus” z parafii pw. św. Wojciecha w Starogardzie Gdańskim pod dykcją Tomasa Radimonasa, chór „Collegium Cantorum” z Chełmna pod dykcją Michała Rajewskiego, chór z parafii pw. Niepokalanego Serca Maryi w Warlubiu pod dykcją Michała Rajewskiego.

Zwieńczeniem koncertu było wręczenie kapłanom i dyrygentom chórów pamiątkowych dyplomów przez ks. kan. Feliksa Wnuka-Lipińskiego. Spotkanie zakończono modlitwą, błogosławieństwem oraz śpiewem.

Ks. Edmund Tucholski

Ks. kan. Edmund Tucholski – referent muzyczny, ks. Piotr Marchewka – proboszcz parafii pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny i Roman Dunajski – dyrygent ustalili, że 27. Koncert Chórów Kościelnych Rejonu Grudziądzkiego odbędzie się w parafii pw. Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Grudziądzu 8 czerwca 2014 r.

SPOTKANIE MŁODYCH TAIZÉ W GRĘBOCINIE

Spotkanie Młodych na temat „Zdać się na Boga” odbędzie się w dniach 24-26 maja. Pragniemy z braćmi i siostrami w wierze odkrywać źródła zaufania i uczyć się ufności względem Boga oraz ludzi. Otrzymaliśmy potwierdzenie, że w spotkaniu będzie uczestniczyć jeden z braci ekumenicznej Wspólnoty z Taizé. Koszt udziału w spotkaniu to 45 zł. Szczegóły i zapisy na stronie: www.spotkaniegrebocin.pl. Zgłoszenia za pomocą formularza dostępnego na stronie internetowej przyjmujemy do 15 maja. Do zobaczenia.

Ks. Paweł Borowski i wspólnota „Słowo Życia”

Rozpoczęcie sezonu motocyklowego

Inaugurację sezonu rozpoczęto Mszą św.

Łubianka

21 kwietnia w Parku Kultury w Łubiance sezon rozpoczęli motocykliści. Ku zaskoczeniu organizatorów z mototurystyka. com na Mszy św. pojawiło się ponad 350 motocykli, a w Eucharystii uczestniczyli również mieszkańcy okolicznych miejscowości. Impreza motocyklowa rozpoczęła się paradą z Rynku Nowomiejskiego w Toruniu, skąd w asyście policji grupa przyjechała na miejsce spotkania, gdzie inaugurację sezonu rozpoczęto Mszą św. celebrowaną przez ks. Marka Linowieckiego, ks. Szczepana Średzińskiego i ks. Pawła

Dąbrowskiego, który wygłosił kazanie. Kapłani dzielą się pasją podróży motocyklowych. Lektorzy motocykliści odczytali Słowo Boże i chętnie pełnili posługę przy ołtarzu, pokazując tym samym swoje zaangażowanie i dając świadectwo wiary.

Po liturgii poświęcono motocykle. Potem motocykliści, oddając siebie i swoje pasje Bogu, ruszyli w drogę zdobywać nowe doświadczenia, z pozytywnym nastawieniem, z Bogiem w sercu i myślą, że na zakończenie sezonu spotkają się w tym samym gronie.

Magdalena Smok

„W ramionach Matki”

Parafia pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Chełmnie, Chełmiński Dom Kultury oraz Muzeum Ziemi Chełmińskiej zapraszają do udziału w 1. Festiwalu Piosenki Religijnej – Chełmno 2013 „W ramionach Matki” pod patronatem bp. Andrzeja Suskiego i burmistrza Chełmna Mariusza Kędzierskiego.

W dniach 1 i 2 lipca co roku przybywają rzesze pielgrzymów, by wziąć udział w uroczystościach odpustowych ku czci Matki Bożej Bolesnej Chełmińskiej, zanosząc modlitwy, podziękowania i prośby szczególnie o zdrowie, gdyż Matka Bolesna Chełmińska jest opiekunką ludzi chorych i cierpiących.

Festiwal odbędzie się w drugim dniu odpustu 2 lipca. Przesłuchania odbędą się na terenie kościoła Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Chełmnie (fara). Przedsięwzięcie to ma na celu uświetnienie obchodów odpustu chełmińskiego, którego historia sięga połowy XVII wieku oraz popularyzację piosenki religijnej i promocję kultury chrześcijańskiej wyrażonej muzyką i śpiewem.

W festiwalu mogą wziąć udział soliści lub zespoły działające przy parafii, w szkole, przedszkolu, świetlicy osiedlowej, domu kultury oraz innych grupach środowiskowych. Zespoły mogą liczyć maksymalnie 15 osób. Uczestnicy podzieleni są na następujące kategorie: soliści, duety i zespoły (w tym schola parafialne) oraz grupy wiekowe – dzieci (przedszkolaki, szkoła podstawowa) i młodzież (gimnazjum i szkoły średnie).

Zgłoszenie i nagranie wykonywanych utworów należy dostarczyć do 3 czerwca na adres: Chełmiński Dom Kultury, ul. Dworcowa 40a, 86-200 Chełmno, fax (56) 686-48-08 lub przesłać: sekretariat@chdk.pl. W przypadku dużej liczby uczestników o zakwalifikowaniu się decyduje kolejność zgłoszeń oraz wstępne przesłuchania nadesłanych nagrań.

Dzień festiwalowy rozpoczyna Msza św. o godz. 11 w kościele pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Chełmnie pod przewodnictwem Księdza Biskupa. Uczestnicy proszeni są o zgłoszenie się w Informacji Turystycznej – Muzeum Ziemi Chełmińskiej – Rynek, Chełmno – od godz. 10.

Na zakończenie pierwszego festiwalu odbędzie się wieczorny koncert zespołu – laureata Grand Prix 2013 oraz zespołu kleryckiego Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Toruńskiej „Wy jesteście przyjaciółmi moimi”.

Biurowisko festiwalu:
Rzymskokatolicka parafia Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, ul. Franciszkańska 8, 86-200 Chełmno, tel. (56) 686-00-32, e-mail: parafia@wnmpchelmno.pl.
Osoba do kontaktu: ks. Andrzej Jankowski, tel. 692-801-464

Chełmiński Dom Kultury, ul. Dworcowa 40a, 86-200 Chełmno, tel. (56) 686-48-08, e-mail: sekretariat@chdk.pl.
Osoba do kontaktu: Janusz Napora, tel. 608-062-239

Więcej informacji: www.chdk.pl, www.wnmpchelmno.pl

W imieniu organizatorów
ks. Andrzej Jankowski

KALENDARZ PEREGRYNACJI

- 11-12 maja – Grudziądz, parafia Świętych Piotra i Pawła
- 12-13 maja – Grudziądz, parafia Podwyższenia Krzyża Świętego
- 13-14 maja – Grudziądz, parafia Ducha Świętego
- 14-15 maja – Grudziądz, parafia Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny
- 15-16 maja – Grudziądz, parafia Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny
- 16-17 maja – Grudziądz, parafia Najświętszego Serca Pana Jezusa
- 17-18 maja – Mokre, parafia Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny
- 18-19 maja – Rogóźno, parafia św. Wojciecha

3. TYDZIEŃ KULTURY ŻYDOWSKIEJ

W dniach od 16 do 26 maja w Toruniu odbędą się Toruńskie Dni Dialogu „Inny, nie znaczy obcy” – 3. Tydzień Kultury Żydowskiej. W ramach uroczystości przewidziane są m.in.: wystawy fotograficzne, warsztaty plastyczne, prelekcje dotyczące Talmudu, języka jidysz i literatury jidyszowej, osoby mistyczek Simone Weil, koncerty oraz projekcje filmów nagrodzonych na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym „Żydowskie Motywy”. Organizatorami 3. Tygodnia Kultury Żydowskiej są Wyższa Szkoła Filologii Hebrajskiej w Toruniu oraz Fundacja Hodos. Więcej informacji oraz szczegółowy program na stronie: www.wsfh.edu.pl

wakacje 2013

Szkoła Języków Obcych

profesjonalna kadra

wysokiej klasy materiały dydaktyczne

5 godzin zajęć językowych dziennie

Obozy i kolonie językowe

- j. angielski wczesne stadium nauki
- j. angielski średniozaawansowany
- miejsce: **Mikoszewo**
- termin: 25 lipca – 03 sierpnia 2013
- dojazd z Torunia

A także wiele innych miejscowości

Cala ogólnopolska propozycja na

www.emka.ksm.org.pl

Biurowisko KSM

ul. Moczyńskiego 8/10

87-100 Toruń

czynne pn. - pt. 9.00 - 16.30

tel. kom.: 530 960 409

e-mail: biuro@ksm-torun.pl

www.ksm-torun.pl

WIERZĘ W JEZUSA KTÓRY WSTĄPIŁ

Wciąż żyjemy tajemnicą zmartwychwstania Pana Jezusa. Kontemplujemy Jego spotkania z tymi, których umiłował. Rozważamy słowa Ojca Świętego Franciszka: „Wierzmy w Zmartwychwstałego, który zwyciężył zło i śmierć! Miejmy odwagę, by «wyjść na zewnątrz», by nieść tę radość i to światło we wszystkie miejsca naszego życia!” (katecheza, 3 kwietnia 2013). W Dziejach Apostolskich czytamy: „Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazywać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu” (Dz 10, 40-41). Ale Pan już w „Mowie pożegnalnej” w Wieczerniku zapowiadał swoje odejście z ziemi do Ojca: „Wyszedłem od Ojca i przyszedłem na świat; znowu opuszczam świat i idę do Ojca” (J 16, 28). W słowach wypowiedzianych do Magdaleny po zmartwychwstaniu też skierował jej myśli ku swemu odejściu: „Nie zatrzymuj Mnie, jeszcze bowiem nie wstąpiłem do Ojca. Natomiast udaj się do moich braci i powiedz im: «Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego oraz do Boga mego i Boga waszego»” (J 20, 17).

Rozważając odejście Pana do Ojca, jesteśmy skłonni błagać słowami uczniów idących do Emaus: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi” (Łk 24, 29). Mamy świadomość, jak bardzo jest nam potrzebna Jego obecność. Wszak w naszym życiu tyle jest różnorodnych „wieczorów”, tyle wielorakich ciemności, w których nie chcemy pozostać osamotnieni. Papież Franciszek zachęca do życia wiarą w obecności Pana: „Będąc świadkami Jezusa, nieście w świat świadectwo, że Jezus żyje, a to da nam nadzieję, da nadzieję temu światu, który się nieco zestarzał z powodu wojen, zła i grzechu” (katecheza, 3 kwietnia).

Fakt, który ma zakończyć pobyt Boskiego Odkupiciela na ziemi – jak poucza Katechizm Kościoła Katolickiego – „pozostaje ściśle związany ze zstąpieniem z nieba zrealizowanym we Wcieleniu. Tylko Chrystus, Ten, który «wyszedł od Ojca», może «wrócić do Ojca» (por. J 16, 28). «Nikt nie wstąpił do nieba oprócz Tego, który z nieba zstąpił – Syna

Człowieczego» (J 3, 13)” (por. KKK 661). Dlatego śpiewamy w hymnie brewiarzowym na uroczystość Wniebowstąpienia: „Gdy swoją mocą podeptał szatana, księcia ciemności. Przed Ojcem staje przynosząc – zwycięską chwałę Wcielenia”.

I stało się. 40 dni po zmartwychwstaniu Jezus zaprowadził swoich uczniów na Górę Oliwną, „ku Betanii i podniósłszy ręce, błogosławił ich” (Łk 24, 50). Rozwiał ich obawę pozostania w samotności po swoim odejściu. Przemówił do Apostołów tymi słowami: „Dana Mi jest wszelka władza na niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie

Nasz Pan Jezus Chrystus wstąpił do nieba; podążajmy tam sercem razem z Nim

Św. Augustyn

narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 18-20). Zapowiedział też zesłanie Ducha Świętego: „Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami... aż po krańce ziemi. Po tych słowach uniósł się w ich obecności w górę i obłok zabrał Go im przed oczu” (Dz 1, 8-9).

Uczniowie mogli przypomnieć sobie obietnicę Mistrza z Wieczernika: „Idę przeciw przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem” (J 14, 2-3). Bł. Matka Maria Karłowska tłumaczy: „Nie nasze zasługi mogą zdobyć nam to miejsce, to byłoby niemożliwe! Nasz Najdroższy Zbawiciel, On Krwią swoją i zasługami swymi bramy nieba nam otworzy”. Człowieczeństwo pozostawione swoim własnym siłom nie ma dostępu do domu Ojca, do życia i szczęścia Bożego. Jedynie Chrystus mógł otworzyć człowiekowi taki dostęp: „Jako nasza Głowa wyprowadził nas do niebieskiej ojczyzny, aby umocnić naszą nadzieję, że jako

członki Mistycznego Ciała również tam wejdziemy” (KKK 661). Jak mówi św. Augustyn w kazaniu o Wniebowstąpieniu: „Chrystus wstąpił do nieba, ale nie odszedł od nas. Tak i my już tam jesteśmy razem z Nim, choć jeszcze nie spełniło się w naszym ciebie to, co jest nam obiecano”. Dlatego święty biskup zachęca: „Nasz Pan Jezus Chrystus wstąpił do nieba; podążajmy tam sercem razem z Nim”. A papież Franciszek wzywa: „Znajdujmy każdego dnia odwagę, by nieść Ewangelię w cztery strony świata” (przemówienie do kardynałów, 15 marca).

Powrót do Ojca przez wniebowstąpienie był także warunkiem zesłania Apostołom Ducha Świętego, o czym Chrystus Pan zapewniał już podczas „Mowy pożegnalnej” w Wieczerniku: „Mówię wam prawdę: Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, pošlę Go do was” (J 16, 7).

Oni jednak wciąż stali w miejscu. Kiedy – jak mówi Pismo Święte – „uporczywie wpatrywali się w Niego, jak wstępował do nieba”, podeszli do nich dwaj aniołowie i zapytali: „Dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo? Ten Jezus przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1, 10-11).

Dlaczego wpatrujecie się w niebo? Benedykt XVI w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego 28 maja 2006 r. podczas homilii na Błoniach krakowskich nawiązał do tego właśnie pytania. „Tym razem – jak stwierdził Papież – jest ono skierowane do nas wszystkich: «Dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo?». W odpowiedzi na to pytanie zawiera się podstawowa prawda o życiu i przeznaczeniu każdego człowieka. To pytanie odnosi się do dwóch postaw związanych z dwiema rzeczywistościami, w jakie wpisane jest życie człowieka: ziemską i niebiańską. Najpierw rzeczywistość ziemską: «Dlaczego stoicie?» – Dlaczego stoicie na ziemi? Odpowiadamy: Stoimy na ziemi, bo tu postawił nas Stwórca jako uwieńczenie swojego dzieła stworzenia. «Stoimy na ziemi», tkwimy w niej korzeniami, wyrastamy z niej. Tu tworzymy dobro na rozległych polach codziennego bytowania, w sferze materialnej, ale także duchowej: we

CHRYSTUSA, DO NIEBA

Cała praca nasza na tej ziemi jest pielgrzymowaniem ku ojczyźnie naszej niebieskiej, w której Ojciec nasz czeka na nas i dokąd nas powołuje
Bł. Maria Karłowska

wzajemnych relacjach, w budowaniu wspólnoty ludzkiej, w kulturze. Tu doznajemy trudu wędrowców, zmierzających do celu krętymi drogami, pośród wahań, napięć, niepewności, ale z głęboką świadomością, że wcześniej czy później ta wędrówka osiągnie kres. I wtedy rodzi się refleksja: Czy to już wszystko? Czy ziemia, na której «stoimy», jest naszym ostatecznym przeznaczeniem?».

„W tym kontekście – jak mówi Ojciec Święty – trzeba rozważyć drugą część pytania zacytowanego w Dziejach Apostolskich: «Dlaczego wpatrujecie się w niebo?». Apostołowie wpatrywali się w niebo, bo odprowadzali wzrokiem unoszącego się w górę Jezusa Chrystusa, ukrzyżowanego i zmartwychwstałego. Nie wiadomo, czy wówczas zdawali sobie sprawę z tego, że właśnie otwierał się przed nimi najwspanialszy, nieskończony horyzont, ostateczny cel ziemskiego pielgrzymowania człowieka. Być może zrozumieli to dopiero wtedy, gdy zostali oświeceni przez Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy. Dla nas jednak to wydarzenie sprzed 2 tys. lat jest czytelne. Jesteśmy wezwani, by stojąc na ziemi, wpatrywać się w niebo – kierować uwagę, myśl i serce w stronę niepojętej tajemnicy Boga. By patrzeć w kierunku rzeczywistości

Bożej, do której od stworzenia powołany jest człowiek. W niej kryje się ostateczny sens naszego życia”.

Zwróćmy też tutaj uwagę na zachętę bł. Marii Karłowskiej: „Zamykajmy oczy na tę ziemię i jej sprawy, a wznosmy je jak najczęściej ku niebu. Tak myśląc ciągle o tej niebieskiej ojczyźnie, powtarzajmy ze św. Ignacym: «O ziemio nasza, jaką mi się lichą i nędzną wydajesz!»”. Błogosławiona poucza, że „kto sieje z oczyma utkwionymi w niebo, ten zapewnia sobie wzrost obfity” i przypomina: „Niebo zdobywają tylko ci, którzy cierpią, walczą i dają dowód posiadania prawdziwej cnoty”.

Benedykt XVI w wyżej wspomnianej homilii zwrócił też uwagę na problem wiary, który jest tak ważny dla nas w obecnym Roku Wiary: „Ważne jest, w co wierzymy, ale jeszcze ważniejsze, komu wierzymy. Wierzyć – to znaczy zawierzyć Bogu, powierzyć Mu nasz los. Wierzyć – to znaczy nawiązać głęboko osobistą więź z naszym Stwórcą i Odkupicielem w mocy Ducha Świętego i uczynić tę więź fundamentem całego życia”. Bł. Maria Karłowska w swoich Pismach zachęca siostry pasterki: „Niechby w naszych domach wszystko ożywiała wiara i wszystko pod jej działło się natchnieniem”. I ostrzega: „Kto

gardzi wiarą, zginie na wieki!”. Bo „Jedna tylko wiara przebija niebiosą, z towarzyszeniem pragnień, które przełamują wszystkie przeszkody”.

Jak pouczał bł. Jan Paweł II, w ten sposób zakończyło się życie publiczne Jezusa i rozpoczął się misyjny rozwój Kościoła. Od tego dnia uczniowie Chrystusa zaczęli głosić wszędzie słowo zbawienia, dając świadectwo o śmierci i zmartwychwstaniu Boskiego Mistrza. „Także dzisiaj Kościół za ich przykładem głosi ludziom naszych czasów Ewangelię, wskazując wszystkim, że nasza prawdziwa i ostateczna ojczyzna nie znajduje się tutaj, na ziemi, ale «w niebie», to znaczy w Bogu” (bł. Jan Paweł II, rozważanie przed modlitwą „Regina caeli”, 4 czerwca 2000 r.). Ale do tego czasu – jak mówi bł. Maria Karłowska: „Cała praca nasza na tej ziemi jest pielgrzymowaniem ku ojczyźnie naszej niebieskiej, w której Ojciec nasz czeka na nas i dokąd nas powołuje. Odprowadzać tę pielgrzymkę jest pracą, a pracować – to jest iść naprzód na tej drodze pielgrzymstwa”.

Śpiewajmy więc z wiarą hymn brewiarzowy: „Przyciągnij teraz, o Chryste – do siebie serca człowieka i Duchem Świętym napełnij – gdy nam Go ześlesz od Ojca”.

Oprac. s. Gaudiosa Czesława Dobrska CSDP

Fabula filmu przybliży skrywane przez lata prawdziwe wydarzenia powstania Cristeros, które w latach 1926-29 wstrząsnęło Meksykiem. W ciągu kilku lat w walce z socjalistami zginęło ok. 90 tys. ludzi. Film ukazuje grupę kobiet i mężczyzn (w większości postaci autentyczne), z których każdy decyduje się na podjęcie największego ryzyka dla dobra swoich rodzin, wiary i przyszłości swojego kraju. W 1992 r. bł. Jan Paweł II beatyfikował 25 męczenników Cristiady. Jego następca Benedykt XVI w 2005 r. wyniósł do chwały ołtarzy kolejnych 13 męczenników, którzy poświęcili swoje życie, ogłaszając publicznie, że Chrystus jest jedynym Królem i w chwili śmierci wybacza swoim oprawcom. Przedstawiamy więc zarys bolesnej historii Kościoła w Meksyku

WWW.CRISTIADA.PL

Scena z filmu „Cristiada”

Kościół i katolicy w Meksyku

Od 5 kwietnia w polskich kinach możemy zobaczyć film „Cristiada” opowiadający historię prześladowań, jakich doświadczyli katolicy w lewicowym Meksyku

Meksyk to kraj o głębokiej katolickiej tradycji okupionej krwią męczenników. Na ok. 117 mln ludności przeważającą większość stanowią katolicy – ok. 96 mln (89%), pozostali to protestanci, hinduiści i wyznawcy innych religii. W ramach Kościoła katolickiego funkcjonuje 18 metropolii i 91 diecezji. Kościół prowadzi m.in. szkoły (prawie 9 tys.), w których uczy się ponad 1,8 mln dzieci i młodzieży, a także liczne ośrodki służby zdrowia oraz instytucje opiekuńcze (m.in. 257 szpitali, 1,6 tys. przychodni i ponad 2,1 tys. ośrodków pomocy rodzinie i obrony życia).

Ważnym wydarzeniem w życiu Kościoła było objawienie się Najświętszej Maryi Panny Aztekowi

św. Juanowi Diego w Guadalupe (1531 r.). Od tamtego czasu Kościół katolicki położył wielkie zasługi w rozwoju kraju, troszcząc się o los Indian, łagodząc twardą władzę hiszpańskich gubernatorów i przyczyniając się do rozwoju przemysłu, handlu i szkolnictwa.

Sytuacja uległa radykalnej zmianie po uzyskaniu przez Meksyk niepodległości w 1821 r. i ogłoszeniu republiki. Wówczas pod wpływem masonerii nastąpił wybuch nastrojów antyklerykalnych, który w głównej mierze był spowodowany próbą przejęcia ziemi będącej w posiadaniu Kościoła. Wobec katolików stosowano różnego rodzaju represje; wprowadzono małżeństwa cywilne, świeckie szkolnictwo i radykalny rozdział

Kościła od państwa. W tej sytuacji w 1867 r. Stolica Apostolska zerwała stosunki dyplomatyczne z Meksykiem, które nawiązano dopiero w 1992 r.

Do natężenia walki z Kościołem doszło szczególnie za rządów owładniętego nienawiścią do Kościoła masona prezydenta Plutarco Elíasa Callesa (1924-35), który sam o sobie mówił, że jest „osobistym wrogiem Boga” i „antychrystem”. Rozwiązano wtedy wszystkie zakony i zabroniono wszelkich form życia zakonnego. Prezydent obwiniał Kościół za wszystkie nieszczęścia kraju. Na mocy tzw. Prawa Callesa (1926 r.) wygnano z kraju wszystkich biskupów i zagranicznych duchownych. Zakazano używania konfesjona-

łów. Księża pozbawiono prawa wyborczego oraz prawa noszenia sutanny, skonfiskowano wszystkie nieruchomości kościelne, a szkoły upaństwowiono. Zabroniono nawet słowa pożegnania *Adios* (z Bogiem). Zakres prześladowań można porównać tylko z prześladowaniami chrześcijan za Nerona czy Dioklecjana lub w czasach bolszewickiej Rosji.

Odpowiedzią Kościoła na represję rządzącej od 1915 r. masonerii była podziemna działalność ok. 110 księży, którzy potajemnie sprawowali Eucharystię i udzielali sakramentów, a wśród nich był o. Michał Augustyn Pro Juárez; w przypadku dekonspiracji groziła im śmierć. W okresie prześladowań (1915-37) zginęło 22 kapłanów

i 3 świeckich należących do Akcji Katolickiej, beatyfikowanych potem przez bł. Jana Pawła II. 17 kapłanów zostało rozstrzelanych, pozostałych powieszono albo brutalnie pobito, doprowadzając do śmierci. W sytuacji tak wielkich represji katolicy meksykańscy rozpoczęli najpierw pokojowe protesty, a gdy to nie pomogło, podjęli bojkot ekonomiczny. Punktem zwrotnym był mord dokonany przez władze federalne na 18 osobach uczestniczących w nabożeństwie w Guadalajarze. Nie mogąc dłużej znieść mnożących się ograniczeń i szykan, wierni Kościoła tzw. cristeros, przede wszystkim chłopci, wystąpili zbrojnie w 1926 r. w obronie wiary i Kościoła. Ich bojowym wezwaniem były słowa: „Viva Cristo Rey” („Niech żyje Chrystus Król”). W szczytowym momencie liczba powstańców osiągnęła 50 tys. i objęła połowę terytorium kraju. Zacięta walka w obronie religii trwała 3 lata. Rokowania rządu z Episkopatem Meksyku, za pośrednictwem Stanów Zjednoczonych, zakończyły się podpisaniem umowy w czerwcu 1929 r., na mocy której władze zawiesiły postanowienia konstytucji z 1917 r. oraz zwróciły część upaństwowionych świątyń. Zawarty rozejm trwał jednak krótko. W 1931 r. rozpoczęły się kolejne prześladowania. Ponownie zamknięto wiele kościołów, a liczbę księży ograniczono do 300. Zamknięto też wszystkie seminaria duchowne, a parlament uchwalił wygnanie z kraju wszystkich biskupów. Do szkół od 1934 r. wprowadzono wychowanie socjalistyczne o charakterze antychrześcijańskim. Rządy Partii Rewolucyjno-Institutionalnej, której twórcą był prezydent Plutarco Elias Calles, właściwie trwały w Meksyku do 2000 r. Bł. Jan Paweł II pięciokrotnie odwiedził Meksyk II (1979, 1990, 1993, 1999 i 2002). A ponieważ przepisy z czasów prześladowania Kościoła formalnie obowiązywały jeszcze w czasie jego pierwszej pielgrzymki, wystawiono papieżowi mandat karny za to, że był w sutannie.

O sytuacji religijnej Meksyku tamtego okresu i bohaterskim

powstaniu katolickiego ruchu „cristeros” przeciwko maońskiemu rządowi w połowie lat 20. XX wieku opowiada godny obejrzenia film pt. „Christiada – czyli potęgą wiary”.

Obecnie władzę w Meksyku sprawuje centrowa Partia Akcji Narodowej, która musi uporać się z groźnymi zjawiskami, jak kartele narkotykowe, rozkład rodziny (rodzice nie mają prawa do wychowywania dzieci zgodnie ze swymi przekonaniami) i różne formy korupcji. Dochodzą do tego napady rabunkowe na kościoły. Tylko w ciągu ostatnich 17 lat liczba napadów na świątynie wzrosła o 600%. Szacuje się, że w każdym tygodniu okradanych jest 26 kościołów, a zyski z tego procederu sięgają 8 mln dolarów rocznie. W stolicy Meksyku zalegalizowano też w 2007 r. cywilne związki homoseksualne, a w ostatnim czasie zalegalizowano je we wszystkich stanach.

W tej sytuacji niezwykle ważna w swej wymowie była ostatnia pielgrzymka (23-26 marca 2012 r.) do Meksyku Benedykta XVI, który przybył pod hasłem: „Uczniowie Jezusa razem w nadziei”. Nazywając się pielgrzymem wiary, nadziei i miłości, papież podkreślał, że życie zgodne z Ewangelią jest fundamentem dobrego współżycia społecznego. Ratunkiem dla Meksyku, jak wyraził się następca św. Piotra u stóp wzgórza Cubilete, na którym stoi 22-metrowa i ważąca 80 ton figura Chrystusa z otwartymi ramionami (wzniesiona w 1944 r., bo pierwotna statua, postawiona w 1923 r., została zniszczona na rozkaz walczącego z Kościołem prezydenta Callesa), jest nawrócenie się do Boga i przemiana serc. Tylko pojednanie z Bogiem i żarliwa modlitwa mogą pozwolić społeczeństwu odnowić się od samych podstaw, aby osiągnąć życie godne, sprawiedliwe i w pokoju.

Ks. Józef Dębiński

Na oficjalnej stronie filmu (www.cristiada.pl) można zobaczyć listę kin grających „Cristiadę”. Na terenie naszej diecezji film o bohaterskich mężczyźnikach z Meksyku możemy zobaczyć w Grudziądzu

Pomagamy blisko Ciebie!

www.torun.caritas.pl

300% normy

Od 8 lat Caritas naszej diecezji wielokrotnie przekracza średnią krajową pomocy w przeliczeniu na jednego mieszkańca

W ramach unijnego programu PEAD tylko w minionym roku przekazaliśmy 1 426 165, 60 ton żywności o wartości 4 738 413, 52 zł grupie ponad 32 tys. osób. W kwietniu rozpoczęliśmy 9. rok pomocy żywnościowej.

2, 66 – w takiej wielokrotności przekroczyliśmy w ubiegłym roku średnią pomocy na mieszkańca. Co to oznacza? Wartościowo jest to prawie trzykrotnie więcej niż średnia w diecezjach. Wynika to z wielkiej dynamiki i determinacji we wspieraniu potrzebujących. Poprzez nasze centra oraz ośrodki pomocy społecznej docieramy do rodzin, które borykają się z problemami materialnymi. Staramy się przekazać żywność jak największej

liczbie osób, dlatego udaje nam się osiągać tak dobre wyniki. Praca ta jest okupiona bardzo dużym wysiłkiem. Trudności w tym projekcie polegają m.in. na dużych nakładach finansowych związanych z dystrybucją i przechowywaniem żywności. Do tego dochodzą wysokie wymagania proceduralne, wynikające z przepisów unijnych. W praktyce oznacza to, że dokumentacja dostarczania żywności obejmuje tony segregatorów, co wiąże się z zaangażowaniem dużej liczby osób i poświęceniem wielu godzin na wypełnianie druków.

Cieszymy się, że wiele osób wspiera nasze wysiłki. Dziękujemy parafiom, ośrodkom pomocy i naszym wolontariuszom.

WYJĄTKOWA SPOŁECZNA REHABILITACJA

Brodnickie Centrum Caritas stwarza podopiecznym z Ośrodka Wsparcia dla Osób Bezdomnych i Zagrożonych Bezdomnością wyjątkową możliwość społecznej rehabilitacji. Spośród mieszkańców ośrodka utworzono grupę budowlanców, którzy pomagają rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji, remontując ich mieszkania. Realizowany w ten sposób program asymilacji osób zagrożonych wykluczeniem społecznym przynosi bardzo dobre rezultaty. Bezdomni pomogli ubogim i to odmieniło życie jednych i drugich. W minionych 2 latach podopieczni Caritas wyremontowali 10 mieszkań. To wyjątkowe, że choć sami nie mają mieszkania, w tak znaczący sposób pomagają innym. W tym roku planują wraz z księdzem dyrektorem wyremontować kolejnych 10 mieszkań. Radość i szczęście doświadczających tak szczególnej pomocy rodzin daje wielką satysfakcję i motywację do pracy nad sobą.

STUDENCKIE ŻYCIE W PRZYSIEKU

Po raz kolejny Bursa Akademicka Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku otwiera swoje podwoje dla młodych, zdolnych osób, które zamierzają studiować w Toruniu lub Bydgoszczy. Dom daje studentom, oprócz zamieszkania i wyżywienia, możliwość uczestnictwa w rozmaitych kursach, np. komputerowych, tańca czy przedsiębiorczości. Przyjazna atmosfera panująca tu wśród ambitnej młodzieży sprzyja rozwojowi, zdobywaniu wiedzy i nawiązywaniu wartościowych przyjaźni. Wiele wspólnych projektów, pielgrzymki oraz spotkania integrują mieszkańców i sprawiają, że studenckie życie nabiera rodzinnych barw. Zainteresowanych szczegółową informacją zapraszamy na stronę: www.bursaakademicka.eu.

Caritas Diecezji Toruńskiej

DUCHOWNI DIECEZJI CHEŁMIŃSKIEJ (87B)

WOBEC KULTURKAMPFU (II)

Ujawniły się w całej pełni u kleru i ludu: przywiązanie do Kościoła, walka solidarna o najświętsze dobra, ofiarność i cierpliwość wielka w ciężkich utrapieniach

Ks. Alfons Mańkowski

Skutkiem ustawy z 11 maja 1873 r. nowo wyświęceni księża nie mogli podjąć pracy w parafiach bez zgody władz świeckich. Zamożniejsi dla przeczekania wyjeżdżali więc na dalsze studia na uczelniach bawarskich. Biedniejsi tułali się po diecezji od plebanii do plebanii, pomagając proboszczom, jak ks. Franciszek Gardzielewski w powiecie świeckim, choć groziły za to kary. Inni znajdowali schronienie jako nauczyciele domowi pod dachem patriotycznych domów ziemiańskich, np. ks. Ignacy Binerowski, późniejszy proboszcz w Białutach, u Kalksteinów w Pluskowesach, a ks. Robert Górek u Czarlińskich w Brąchnówku. Ks. Jana Góreckiego przysparzała kancelaria biskupia, gdy mimo wyroku banicyjnego za posługę w Chełmży przybył do Pelplina. Mimo to został skazany na kilkumiesięczny pobyt w więzieniu starogardzkim.

Więzienny chleb

Pomorska prasa pełna jest doniesień o represjach księży podejmujących się „nieprawnego wykony-

wania czynności kapłańskich”. Np. „Pielgrzym” w 47. numerze z 1875 r. informuje, że ks. Jan Wróblewski, proboszcz z Kowalewa, został ukarany za odprawienie procesji w Dzień Zaduszny na cmentarz, a przeciw księżom, którzy pomagali na odpuście w Chełmoniu, wytyczono śledztwo. Zaś ks. Jan Bona „przez sąd lubawski za przekroczenie ustaw majowych na 150 marek albo 10 dni więzienia skazany (...) odebrał rozkaz w 48 godzinach wydalić się z obwodu regencji kwidzińskiej”. Tenże kapłan, późniejszy proboszcz w Jabłonowie i Lembargu, który „śluby dawał, chrzczył, kazywał [sic!], Msze odprawiał i ciała chował” w Skarlinie, Radomnie, Nowym Mieście i Nieżywiciu był gnębiony karami grzywny i więzienia (por. ks. Alfons Mańkowski, „Kilka dokumentów z walki kulturowej”, „Mestwin” nr 1/1929). Więziennego chleba jako kary za naruszenie ustaw majowych zasmakowali też późniejsi proboszczowie z terenu dzisiejszej diecezji toruńskiej: ks. Wojciech Klatt z Górzna i Lidzarka, ks. Nikodem Kowalski z Kazanicy, ks. Wincenty Krajewski z Płowęża i Łasina, ks. Augustyn Kuźel z Sarnowa, ks. Leon Masłowski z Górzna, ks. Emilian Neumann z Rogóżna, ks. Franciszek Odrowski z Nawry, ks. Jan Szopieraj z Kaszczorka i Łążyń. Karami grzywny byli nękani ks. Fryderyk Hundstorf z Nieżywicia i ks. Jacek Zborowski z Orzechowa.

Księża banici

Ks. Heliodor Łaszewski (późniejszy proboszcz w Dźwierznie) ustanowiony latem 1874 r. przez bp. Marwicza duszpasterzem w Płużnicy nie ustąpił z probostwa mimo

nalegań władz i kar pieniężnych. 2 lutego 1875 r. żandarmi zabrali go sprzed ołtarza, gdy odprawiał Mszę św. Osadzony początkowo w Chełmnie, później przez 19 miesięcy odbywał karę w Grudziądzu szykanowany przez władze więzienne; zabrano mu nawet brewiarz. Skazany na banicję, wyjechał do Francji, gdzie poznał innego kapłana wygnańca ks. Jana Doeringa (późniejszego proboszcza w Brodnicy), duszpasterza środowiska Wielkiej Emigracji. W 1878 r. ks. Heliodor wyjechał do Anglii, gdzie był kapłanem Sióstr Wizytek w hrabstwie Kent. Emigracyjny los stał się także udziałem księży: Roberta Górka, Wojciecha Klatta, Augustyna i Rudolfa Kuźelów, Emiliana Neumanna, Karola Roloffa, którym udzielili gościny biskupi bawarscy. Po cofnięciu wyroków banicyjnych ok. 1884 r. wygnańcy wrócili do kraju. Dla ks. Górka nielegalna posługa w Grzywnie skończyła się banicją bez powrotu.

Wydarzenia płużnickie

W kwietniu 1875 r. zarząd parafii płużnickiej objął z nominacji władz ks. Walenty Gołębiewski „alias Golembiowski”, jak zaznaczyła szwabachą „Gazeta Toruńska”. Był to jedyny (!) duchowny, który przyjął mianowanie wbrew woli bp. Marwicza. „Dla bezpieczeństwa dwie kompanie wojska z Chełmna mają zająć Wąbrzeźno, Płużnicę i okolicę” – donosił reporter (nr 103). Jego przybycie do Płużnicy w otoczeniu wojska wywołało rozruchy. W rezultacie 2 października 1875 r. z 63 osób oskarżonych o udział w zajściach 31 (w tym 5 kobiet) skazano w grudziądzkim procesie na wielomiesięczne więzienie.

Księża represjonowani. Stoją: Jan Bona (z lewej), Wojciech Klatt. Siedzą: Franciszek Odrowski (z lewej), Franciszek Gardzielewski

Kościół płużnicki opustoszał, nikt bowiem nie chodził na nabożeństwa odprawiane przez proboszcza narzuconego przemocą (ks. Henryk Mross, „Słownik...”). Stan taki trwał do stycznia 1888 r. aż do rezygnacji „smutnego bohatera sprawy płużnickiej” i przybycia z bawarskiej banicji ks. Rudolfa Kuźela. W październiku 1875 r. w rewanżu za sprawę płużnicką oskarżono o kradzież kasy kościelnej ks. Ksawerego Połomskiego, proboszcza z Wąbrzeźna, ks. Łaszewskiego i nauczyciela z Płużnicy Tychewicza, by skompromitować ich w oczach wiernych. Podsądnych uniewinniono, a parafianie podczas procesu tłumnie trwali w modlitwie przed cudownym obrazem Wąbrzeskiej Pani.

Wojciech Wielgoszewski

Dokończenie za tydzień

głos z Torunia
niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: ks. Paweł Borowski
Joanna Kruczyńska

ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39

fax (56) 621-09-02

e-mail: torun@niedziela.pl

Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13

Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38